



FM 2015/126

Justus Hansen

20. maj 2015

Forslag til forespørgselsdebat om mulighederne for at indgå brede forlig i Inatsisartut vedrørende de kommende års erhvervsstrategier.

(Medlem af Inatsisartut Sara Olsvig, Inuit Ataqatigiit)

Nogen gange er det som om, at det bliver glemt, at den nuværende koalition er et udtryk for bredt samarbejde. Den nuværende koalition er et samarbejde hen over midten.

Den nuværende opposition består af to socialistiske partier, og er udelukkende venstreorienteret. Det vil med andre ord sige, at enhver beslutning, der bliver truffet af koitionen rent faktisk er udtryk for et bredt samarbejde.

Når det er sagt, så er det vigtigt for Demokratesne at fastslå, at vi meget gerne samarbejder med oppositionen om de langsigtede tiltag og reformer som vort land har brug for. Jo bredere flertallet er – jo bedre er det.

Men det betyder ikke, at vi har tænkt os at udstyre et eller flere partier på venstrefløjen med en form for veto-ret, når der skal træffes beslutninger. Den her koalition kommer til at træffe beslutninger uanset om venstrefløjen er med eller ej. Vi samarbejder gerne, vi lytter gerne til gode idéer og vi går gerne på kompromis, men vi har ikke tænkt os at lade venstrefløjen agere stopklods for vigtige beslutninger.

I denne meget brede debat stiller formanden for Inuit Ataqatigiit fem konkrete spørgsmål, og jeg vil her forsøge at besvare dem så kort og præcist som muligt.

1. Hvilke stabile rammebetingelser skal der fremover etableres?

I bund og grund er de nuværende rammebetingelser på såvel råstof- som erhvervsområdet tilfredsstillende. Det er naturligvis vigtigt, at vi hele tiden evaluerer dem, og kommer med



forbedrende ændringer, hvis det er nødvendigt. Herudover er det vigtigt, at den internationale industri kan stole på, at de beslutninger vi træffer, ikke bliver ændret hele tiden. Her er 0-tolerancen over for uran et godt eksempel. Den er ophævet, og derfor nytter det ikke noget, at venstrefløjens her i landet bliver ved med at skabe usikkerhed omkring, hvorvidt den skal genindføres. Det skræmmer investorerne væk fra vort land, og det er ikke godt. Vi har brug for ro og stabilitet for at tiltrække investeringer udefra.

2. Hvordan skal levende og ikke-levende resurser beskattes?

Her er svaret bestemt ikke entydigt. Vores lovgivning åbner op for flere muligheder. Demokraterne mener, at det må afgøres fra sag til sag, hvordan en ressource skal beskattes. Det er på den ene side vigtigt, at samfundet får så meget ud af vores fælles ressourcer som muligt, og på den anden side er det vigtigt, at skatter og afgifter ikke havner på et så højt niveau, at det er umuligt at drive forretning. Vi skal huske på, at hvis det er umuligt at drive forretning, så bliver der ikke skabt arbejdspladser og deraf følgende skatteindtægter.

3. Hvilke offentligt ejede selskaber kan eller skal privatiseres?

Demokraterne ønsker en privatiseringskommission, der skal foretage en gennemgribende analyse af de selvstyrejede og de nettostyrede selskaber med henblik på at komme med anbefalinger til, hvilke af selskaberne man med fordel kan privatisere. I den forbindelse er det vigtigt at huske på, at en hel eller delvis privatisering kræver, at der er en køber om man så må sige. Det er også vigtigt at huske på, at der er stor forskel på en privatisering og på at omdanne et nettostyret selskab til et aktieselskab, der er ejet af Selvstyret.

4. Hvilke infrastrukturinvesteringer har vi behov for?

Demokraterne er rigtig glade for, at vi på denne samling har besluttet at udvide havnen i Nuuk. Det er en investering, der kommer hele landet til gode. Herudover ser vi frem til, at Naalakkersuisut til efteråret fremlægger et oplæg til den fremtidige infrastruktur i landet. Når det er sagt skal det ikke være nogen hemmelighed, at vi ønsker følgende investeringer:

- En lufthavn i Tasiilaq
- En atlantlufthavn i Nuuk



- En forlængelse af landingsbanen i Ilulissat
- En lufthavn i Qaqortoq

Det er vores vurdering, at disse investeringer vil være til god gavn for landet som helhed, men det vil også betyde, at der er steder i landet, der vil miste indtægter. Her tænker jeg først og fremmest på Kulusuk, Narsarsuaq og Kangerlussuaq. Endelig er det vigtigt for Demokraterne at fastslå, at ingen af disse projekter skal være 100 procent finansieret af Selvstyret. De kan kun blive til virkelighed såfremt det lykkes at tiltrække kapital fra andre steder.

5. Hvordan kan vi fremme investeringslysten i nye erhverv?

Først og fremmest skal vi vise, at vi fører en politik, der skaber stabilitet og tryghed. Herudover skal vi vise, at vi ikke ændrer beslutninger kort efter de er truffet – jævnfør hele debatten om 0-tolerance over for uran. Og endelig er vi nødt til at acceptere, at investorer kun investerer såfremt de kan se, at der er mulighed for at afkast. Vi er derfor nødt til at acceptere, at der er folk udefra, der kommer til at tjene penge ved at operere i vort land. Sådan er det også for alle andre lande, men det er nogen gange som om, at vi her i landet ikke ønsker at acceptere denne præmis.

Det var Demokraternes foreløbige input til debatten.